

Sandhed i sig, at dette vel til Syvende og Sidst kunde bevæge mig til, saavidt jeg formaade, at forsvare det.

Krog: Maa jeg bede om Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Lehmann: Maa jeg ubede mig det Samme.

Formanden: Det 2det Medlem for 8de Kreds har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Krog: Maa det være mig tilladt i Anledning af den høitærede Conseilspræsidents foregaaende Ytringer at erklære, at jeg ikke sigtede til Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger fra Regjeringen, men til den Maade, hvorpaa denne Sag fra Først af var sat i Bevægelse.

Formanden: Det 4de Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Lehmann: Da Ordene „at stemme mod sin Overbeviisning“ ere udfatte for Misforstaelse, vil jeg bringe i Erindring, at jeg ved Sagens 1ste Behandling har udviklet, at Sagen ikke for mig var nogen Samvittigheds-sag, at jeg kunde stemme baade Ja og Nei, idet jeg dog sagde, at det var min Overbeviisning, at Kirken var bedst tjent med, at dette Lovforslag nu ikke fremmedes. Men jeg vilde derved ikke ubelufte, at jeg kunde ansee det for overveiende gavnligt for Kirken, at Styrelsen af dens Anliggender blev i de Hænder, hvori den dengang var, hvad jeg allerede dengang temmelig tydelig antydede. — Forøvrigt vil jeg, siden jeg har Ordet, ogsaa for Bisperne og Geistligheden i det Hele vindicere Ret til at tale efter deres Overbeviisning.

Krieger: Min Afstemning i denne Sag er efter mine tidligere Udtalelser saa utvivlsom, at jeg havde troet, at jeg ikke ved denne Forhandling havde behøvet at tage Ordet. Der er imidlertid en Ytring af den ærede Kirke-

og Underviisningsminister, som kommer igjen, og det paa en saadan Maade, at den dog ligesom nøder mig til en enkelt Bemærkning. Det er den gjentagne Paastand, at det skulde være „inconsequent“, naar Udvalgets Fleertal efter sin hele Opfattelse dog havde paatænkt et Endringsforslag i denne Sag. Skjøndt det jo kunde synes at være temmelig ligegyldigt, om man i et enkelt Stykke er inconsequent eller ikke, berører dette Spørgsmaal dog det Hovedsynspunkt, hvorfra jeg stibte har betragtet denne Sag; og jeg finder mig derfor opfordret til en Forklaring, saameget mere som jeg seer, at den høitærede Minister, uagtet den gjentagne Gange har været givet, dog ikke tillægger den nogen som helst Betydning eller idetmindste betragter det, som om det ingen Forklaring var. Jeg har ofte fremhævet min Grundanskuelse med Hensyn til Grundlovens § 75. Man har foreholdt mig, om da efter denne Grundanskuelse enhver kirkelig Lovgivning skulde hvile, fordi Kirkeforfatningsagen endnu ikke var gennemført. Svaret derpaa er af den ærede Ordfører, troer jeg, ganske rigtig givet i Betænkningen; men der er et Moment i Betænkningen, som vistnok er meget kort udtrykt, men som dog har en væsentlig Betydning, og som paa en forunderlig Maade ogsaa af den ærede Minister bliver oversprunget. Det foreholdes os nemlig omtrent som saa: Altsaa slutte de Mænd, som støttede sig til § 75, saaledes, at vel kan ikke enhver kirkelig Lovgivning hvile, saalænge Kirkeforfatningen ikke er gennemført, men der maa dog være en uafviselig Nødvendighed tilstede. Naar nu disse Mænd have stillet et Endringsforslag i denne Sag, saa er der altsaa ogsaa efter deres Mening en paatrængende og uafviselig Nødvendighed tilstede for at give en Lov om det foreliggende Forhold; altsaa er det besynderligt, inconsequent, at de samme Mænd, som dog ville stemme for en Lov om Sagen, støttende sig paa § 75 ville gjøre Indsigelse imod denne Lovs Fremme. Jeg troer, jeg har fremsat Indvendingen saa skarpt, som den overhovedet kan fremsættes. Men den ærede Minister oversprang en enkelt Sætning i Betænkningen, som dog forekommer mig meget væsentlig. Der er to forskjellige Led i Udtalelsen: At Lovgivningsvirksomheden,